

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На превінці 20 сот.

Виходить що дня рано крім понеділка.

Політична, економічно-суспільна часопись.

Редакція Руська ч. 3)

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

У Львові:	В краю і державі:	За границею:
На рік 44—К.	56—К.	На Україні 56 карб.
" шіроку 22—"	28—"	В Німеччині 55 мар.
" чвертьроку 12—"	15—"	В інших державах . 84 фр
" місяць 4—"	5—"	

ЦІНА ОГолошень:

Строчка двошпальтова або її місце 60 с. в надісланім 1 К.; в оповітках 1 50 К.; в редакційній частині перел або по новинах 2 К. Некрольога 2 К. Слова товстим друком подвійно. Оголошення на суботу і неділю подвійно. Постійні оголошення за особною умовою.

До українського народу Галицької землі!

Воєнне лихо, яке тяжко пройшло наш народ. Ворожа навал, бої, походи і постій військ зруйнували наші села і міста. Хати і господарські будинки спалені або зруйновані. — в більшості досі зовсім не відбудовані. Немає рук до праці, нема господарської худоби, нема найнеобхідніших предметів до життя й господарства: поживи, одіажі, господарських знаряддів.

Українські селяни нині переважно у військових мундурах з тугою вижидують кінця війни і повороту до своєї рідної землі, котру тепер оре в полі чужа і в тяжкій задумі його матір, жінка або дочка. Вся робота опинилася нині на селі майже в жіночих руках, на котрих наляг може найтяжше тягар воєнного лихоліття.

Та не тільки праця для своєї родини тяжить тепер на українських сільських жінках і горетні старці і дітвори. Воєнні обставини і недостача хліба заставили державу завести обов'язок праці на ріллі.

Народний Комітет і українські послы стараються всіма силами усунути воєнні аспекти, які налягли на наш народ, особливо обмежити примус роботи на чужих ґрунтах. В сій цілі Народний Комітет зібрав цей оголошені зажадали нашого народу, зокрема нашого українського селянства, і предложив їх як нашим послам.

На сій основі поставили наші українські послы до н. к. правительству у Відні, на конференції 10. п'ятим с. р. в обороні життєвих інтересів українського народу цієї домогали.

I. Урядового виснаження розпорядку міністра рільництва з 31. січня 1918. виданого для удержання управи ріллі так, аби наші господарі, що мають свої ґрунти могли без перешкод своє управляти та не були неправомірним стурвані до роботи на чужих ґрунтах доки є потрібні до рільничих робіт на своїх господарствах.

II. Щоби приблизити робітні сили господарств треба зараз повернути всіх евакуованих до їх громад, як також належить військових відпустити домі в роботу господарств.

III. Аби не перешкоджати господарських робіт треба застановити всякі довічні підвали (фортифікації) з вивізком тих, що є конче потрібні для війська.

IV. Постарати ся о доставку збіжжя з України на воєнні засіли для господарів східної Галичини і Буковини.

V. Обнизити стан війська розміщеного у східній Галичині та відіслати повернувших позованих до їх приналежних команд, аби тим способом обмежити тягар населення.

VI. На підставі постанови палати послів з 15. марта с. р. застановити великі реквізиції у східній Галичині і на Буковині.

VII. Усунути всякі військові уряди господарські та волонтери господарських справ в руках законом покликанних комісій і фахових організацій господарських, так як се уже два рази постановила палата послів.

VIII. Привернути правильну діяльність Старшини і Рад громадських, а усунути цивільних комісарів як також військові органи з громад східної Галичини.

IX. Супроти розвизаня боевого фронту на сході не треба ставити ґрунти східної Галичини як воєнну область та належить її увільнити від військових розпорядків.

X. Безпримусовно підняти роботи потрібні до відбудови східної Галичини, що є найбільше війною знищеня зі всіх країв держави.

XI. Розпорядити рівномірну і справедливую виплату причинів на удержаня родил покликанних до війська.

XII. Винагороджувати населеня за всі воєнні чинитьби та в тій цілі розпорядити, аби комісії для воєнних чинитьби правильно урядували.

На сій конференції міністри признали, що примусу роботи на ґрунтах, який управильнено міністерським розпорядком з дня 31-го січня 1918 року, не переведено у час як слід.

Сей розпорядок говорить вразно, що від примусу роботи на чужих ґрунтах — у нас головно на панських ґрунтах — є вільні всі ті селяни-хлібороби, що мають власні господарства і лишень сільські людської робучої сили і тягла, щоби обробити власне господарство. Вони мають обов'язок і примусу робити тільки на своїм ґрунті і ніхто не може їх змусити робити на панських ланах. Тільки ті, що мають більше рук і тягла, як їм самим потрібне у власнім господарстві, мають обов'язок помочти иншим, щоби і їх ґрунти були оброблені в цілі прокормлення населеня держави. Примусе господарської помочти відносить ся однако в першій мірі до помочти тим селянським господарствам, з яких мужеське населеня покликано до військової служби. Аж в останній мірі відносить ся сей примус до господарської помочти двірським общарам. Коли однак діяч чи посол не має свого тягла, своїх знаряддів і двірської служби, то місцева сільська громада через свою рільничу (живилу) комісію, до котрої входить війт, двоє або більше відпочинців громади, священник, учитель і відно-

ручник двірського общару. — має взяти в заряд панську ріллі і в міру можливости управити її відповідну скількість у своїому заряді.

Ніякої панщини австрійське правительство не завело і ніколи завести не може! Свободи особистої не скасовано у нас ніяким законом чи розпорядком!

На таким становищі стоить правительство.

Насильне вигонюване з роботи власним полем є заборонене. Доки селяни-хлібороби не покінчили своєї роботи на власнім ґрунті, досі є вони вільні від роботи на чужім, а зокрема на панським ґрунті.

Народний Комітет, котрому добре і красна будучність українського сільського народу, сей основі української нації, поклять найбільше на серци, остерігає український сільський народ перед грозами розлуки. Особливо ся наша праця осторога відносить ся до українського сільського ліноцтва, яке головну часть воєнних тягарів дивляє нині на своїх плечах. Нехай воно не дає послуху підметам ворогів, що страшать його панщиною і хотять спонукати до нерозважних вчинитьби, щоби ошісти здушити! Нехай воно шильнує свого господарства і помагасе усудам, а дасть Віт, що перебуде і сво воєнну хуртовину, — котра невдовзі таки мусть спінити ся.

А нашу духовну і світську інтелігенцію звиває Народний Комітет, аби свого народу не лишала без поради і помочти у тяжкій порі, але повинна своїй народній обов'язок супроти рідного народу: освідомити його про права і обов'язки та оборонити его на кождім христі проти всякого влизьку, самоволлі і безумства!

Народний Комітет і українські народні ментари послы роблять всякі можливі заходи.

